

[Socialministeren.]

Hvad først angår spørgsmålet om indførelse af ensartede tvungne ydelser over hele landet, kan jeg henvise til, hvad indenrigsministeriet oplyste til brug for udvalget, og som er optaget i udvalgets beretning. Herefter er det nok så meget et spørgsmål om udbygning af sundhedsvæsenet og uddannelse af personale til de forskellige sundhedsmæssige opgaver, som er afgørende for, at sygekassemedlemmerne får lige adgang til alle behandlingsfaciliteter.

Med hensyn til spørgsmålet om indførelse af ensartet sygekassekontingent blev det over for udvalget oplyst, at der var ret stor forskel i kontingentet mellem de enkelte kasser. Efter de af direktoratet for sygekassevæsenet meddelte oplysninger kan disse forskelle henføres til en række forhold, hvoraf aldersfordelingen, som forslagsstillerne nævner, kun er et enkelt; det er i langt højere grad andre forhold end aldersfordelingen, som er medvirkende til de uensartede kontingentsatser. Jeg kan ligeledes her henvise til udvalgets trykte beretning.

Vedrørende spørgsmålet om opkrævning af kontingentet sammen med skatterne må jeg igen henvise til indenrigsministeriets syn på sagen. Indenrigsministeriet har udtalt, og folketingsudvalget blev i sidste samling gjort bekendt hermed, at spørgsmålet om, hvorvidt man under en kilde-skatteordning med fordel vil kunne opkræve sygekassekontingentet i forbindelse med skatten, i første række vil afhænge af, om reglerne for pligt til at svare kontingent vil kunne tilpasses skattepligtsbestemmelserne, samt af de tekniske opkrævningsforhold. Ligesom sidste år finder jeg stadig, at forslaget om opkrævning af kontingent sammen med skatterne tilsigter en strukturændring, og at overvejelserne herom derfor bør finde sted i socialreformkommissionen.

Hvad endelig angår forslaget om, at staten direkte overtager samtlige udgifter til hospitalsbehandling og medicin, skal jeg, særlig hvad angår medicinen, fremhæve de betænkeligheder, der fra forskelligt hold blev fremført under udvalgsarbejdet. Det fremgik heraf, både at medicinudgifterne måtte forventes at stige, og at man måtte frygte en væsentligt forøget risiko for misbrug af adgangen til refusion, medmindre der blev gennemført et kontrolsystem af

mindst samme effektivitet som den kontrol, der i øjeblikket udøves af sygekasserne. Der synes således ikke at være administrative lettelser at hente ved, at staten overtager medicinudgifterne.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne give tilsagn om fortsat deltagelse i et positivt udvalgsarbejde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Peter Larsen): Må jeg indledningsvis takke socialministeren for den velvilje, han gav udtryk for vedrørende visse sider af vort forslag.

Jeg skal ikke her gå ind i en drøftelse af de af ministeren rejste spørgsmål, men må have lov at fremhæve, at vel er det rigtigt, at vi i udvalget har fået en lang række oplysninger til belysning af de spørgsmål, som forslaget indeholder, men der er lige så meget grund til at fremhæve, at vi jo ikke i udvalget har haft nogen generel drøftelse eller endelig prøvelse af de oplysninger, som vi har modtaget. Det håber jeg imidlertid vi får lejlighed til at vende tilbage til i udvalget, og derfor skal jeg nøjes med ved denne første behandling at fremhæve visse principielle problemer, som jeg mener navnlig har interesse, uden at jeg derved skal gå ind på at gentage alle de tidligere fremførte synspunkter.

Det ligger sådan for venstre, at der er to hovedlinjer i forslaget, som vi anser det for værdifuldt at få nærmere afklaret, nemlig for det første de rent administrative forenklinger og de besparelser for sygekasserne, der eventuelt, og forhåbentlig, derved kan fremkomme.

Det andet, vi lægger vægt på, er som nævnt en større ensartethed både i kontingenterne og i de ydelser fra sygekasserne, der er tale om. Og det finder vi er så væsentlige spørgsmål, at uanset der måske kan være nogen uenighed om fremgangsmåden — og det mærkede vi i udvalget i fjor, og ministeren har også stillet sig tvivlende over for visse sider deraf — så er det magtpåliggende for os at arbejde med disse ting. Vi må jo dog erkende, at det egentlige formål med alle grene af socialpolitikken må være at sikre borgerne den størst mulige ensartethed i den service, man stiller til rådighed, og at betalingen for denne service i så stor udstrækning som muligt også er ensartet. Og vi må erkende, at